

Лионелъ. Разбити ! Не казвай тѣзи дума, защото азъ не вѣрвамъ да е видѣлъ Французинъ тѣ гърба на Англичани тѣ. —

О, Орлеанъ, Орлеанъ, гробъ на наша та слава ! — На твоитѣ поляни лежи честъ та Английска ! — Кой може да повѣрва за въ бъдъще, кой може да вѣрва, че побѣдителитѣ отъ Поатиръ, Ерекви и Азинкуртъ ся разбиха отъ една жена ? —

Бургундъ. Но съ това ще ся утѣшавами, че не сме разбити отъ человекъ, а побѣдени отъ адский дяволъ.

Талботъ. Отъ дявола на наша та лудостъ — и князове тѣ, Бургундъ, почнаха да вѣрватъ вече на духове ? Суевѣрие то е грозна мантия за страшливитѣ — Твоята войска удари най-първо на бягъ. —

Бургундъ. Никой не стоя — бягание то бѣше общо.

Талботъ. Не Господине, ваше то крило почна най-първо, и нахлу въ лагера, та произведе безредица, като викаше, че адъ тѣ ся е отворилъ, и ся сражава за Франция. —

Лионелъ. Не може да ся прекрие, ваша та войска ся оттегли най-първо. —

Бургундъ. Да, отмѣсти ся, защото тамъ стана първо то нападение. —

Талботъ. Момиче то знаеше слабостъ та ни, и узна, гдѣ ще намѣри страха. —

Бургундъ. И тѣй азъ ли бѣхъ причината на нещастие то ? —

Лионелъ. Ако да бѣхми ние Англичани сами, то въ вѣра и клѣтва ви говоря, че не щѣхми да изгубимъ Орлеанъ. —

Бургундъ. Не, — не щехте да видите никога Орлеанъ ! Кой ви проби пътя въ тѣзи държава ? Не бѣхъ ли азъ, който ви подадохъ приятелска та вѣрна ръка, когато слѣзохте на неприятелското крайморие ? Не коронясахъ ли азъ ваший Хенрихъ въ Парижъ, и не покорихъ ли всичкитѣ Французски сърдца ? — Говорете, че ако не бѣше тѣзи храбра ръка да ви спо-